

punkt ikke videre at tilføje. Jeg skal slutte med at indstille i Overensstemmelse med Betænkningen, at Landstinget stemmer for Finansloven i den Skikkelse, i hvilken den er kommet fra Folketinget.

Finansministeren (Brandes): Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at gøre til den højtærede Ordførers Udtalelser. Den største Betænknelighed af ren principiel Natur ved det foreliggende Finanslovsforslag fandt vel den højtærede Ordfører, og bag ham Landstingets Finansudvalg, i de Bevillinger, der er ydede til de nødlidende Kommuner. Den ærede Ordfører vilde paa Landstingets Vegne tage alt Forbehold overfor saadanne Tilskud i Fremtiden. Jeg skal slutte mig til disse Udtalelser ved for mit Vedkommende at sige, at jeg kun med megen Betænknelighed er gaaet med til disse Tilskud, idet jeg vel saa, at vi her var inde paa et nyt Princip. Men paa den anden Side var de overordentlige Forhold af den Beskaffenhed, at man ikke ret vel kunde nægte disse Tilskud. Dette gælder maaske først og fremmest, kan jeg vel sige, Allinge-Sandvig Kommune, hvor Trangen til et saadant Tilskud er saa stor og længe har været stor; men det gælder ogsaa Esbjerg. Imidlertid gik det Andragende, der kom fra Esbjerg, ud paa noget andet end det, der her er foreslaaet af Regeringen, og som den høje Rigsdag nu vil tiltræde. Det var oprindeligt et Andragende om, at der skulde ydes Esbjerg Kommune et Laan omkring $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette mente jeg som Finansminister at maatte modsætte mig, idet jeg maatte anse det for langt rigtigere, at man straks gik til et virkeligt Tilskud og derved begrænsede Statens Forhold til Kommunen til det enkelte Aar. Jeg vil altsaa i Tilslutning til den højtærede Ordfører sige, at jeg netop dermed mente at være inde paa det, som jeg anser for det rette, at man ikke kommer ind paa dette Skraaplan overfor trængende Kommuner, men fastholder, at Statsmagten ikke direkte optræder med finansielle Tilskud til disse.

Et andet Spørgsmaal, som den højtærede Ordfører berørte, var Spørgsmaalet om Privatbanernes Krav til Statskassen ifølge Jernbaneloven af 1908. Jeg ser ikke, at min Kollega Trafikministeren er til Stede, han er vistnok opholdt i Folketinget ved en Sag, der er til Forhandling der nede, og jeg tør da maaske sige nogle Ord derom. I selve Loven er Statens Tilskud ikke begrænset just til 1 Mill. Kr.,

Staten — og Finanserne — kan yde mere, hvis det vedtages paa Finansloven. Men Tilskuddet er dog fastsat til 1 Mill. Kr., og dette skulde man dog mene, at de, der har søgt Bevilling til Anlæg af Jernbaner, altid har haft i deres Bevidsthed. Alligevel har de søgt Bevilling, og Bevillingen er givet. Men det har man maattet være klar over, at det var umuligt for Staten at yde alle de Baner, der anlagdes, det Tilskud, som efterhaanden vilde komme til Udbetaling. Det er efterhaanden kommet til at dreje sig om et meget stort Beløb, hvortil kommer det ret udviklede Spørgsmaal om Renterne, som Statskassen altsaa under visse Omstændigheder kunde være forpligtet til at yde. Spørgsmaalet er mig ikke ganske klart med Hensyn til de Laan, som er optagne, men det gælder en meget stor Sum, og jeg i alt Fald vilde mene, at Staten ikke let vil kunne stille en saa stor Sum til Raadighed. Jeg ser ikke, at det i dette Øjeblik vilde være muligt, medmindre man gik til overordentlige Midler for at dække Statens Skyld. Dette vil ingenlunde sige, at jeg ikke ligesom min Kollega meget gerne vil være med til, hvis man kan, at yde disse Tilskud, men det er klart, at Statskassen ikke alene i Øjeblikket, men overhovedet er meget begrænset overfor de meget store Fordringer, der vil blive stillet, efterhaanden som Banerne bygges uden Hensyn til, at der kun er den ene Million Kroner til Raadighed.

Hertil skal jeg indskrænke mig, idet den højtærede Ordførers Udtalelser ikke synes mig at give Anledning til flere Bemærkninger fra min Side. Jeg kan kun takke for, at Landstinget efter Udvalgets Indstilling vil stemme for Finanslovsforslaget i den Form, hvori det er vedtaget af Folketinget.

Ordføreren (J. Pedersen): Da Spørgsmaalet om Privatbanerne for ikke længe siden var for her i Tinget i Anledning af Banen til Gilleleje, udtalte Trafikministeren, at han havde en Plan under Overvejelse, gaaende ud paa at ordne Forholdet saaledes, at Staten deltog i Betalingen af Renterne af de laante Beløb, indtil Banerne var færdige, og at derefter skulde Baneindehaverne betale Renterne af de Beløb, de maatte skyldes, og som de ikke selv kunde skaffe til Veje, medens Staten skulde betale Renterne af det Beløb, den skyldte til Banerne. En saadan Ordning kan jo træffes, uden at der kræves meget store Beløb i Øjeblikket, men det er klart, at